

ща да я зачернямъ отъ рано!
Сетне ще ѝ е по-леко да сложи жалейни дрехи.

Изведнажъ остъръ женски викъ прорѣзва тишината:

— Не искай тази милостъ, синко! Нищо не искай отъ тѣзи звѣрове!

Жената, която до тогава стоеше неподвижна и нѣма, сега разблъска тълпата, промъкна се между заптиетата и застана до осждения на смъртъ.

— Не искай нищо отъ тѣхъ, чедо! На, вижъ ме, азъ сложихъ жалейни дрехи, още като изведе комититѣ на Балкана. Знаяхъ че ще станешъ жертва за свободата на народа. Още тогава те прежалихъ. И съмъ горда и честита, че съмъ родила такавъ синъ!

Тя пое дѣхъ и посочи къмъ сждитѣ:

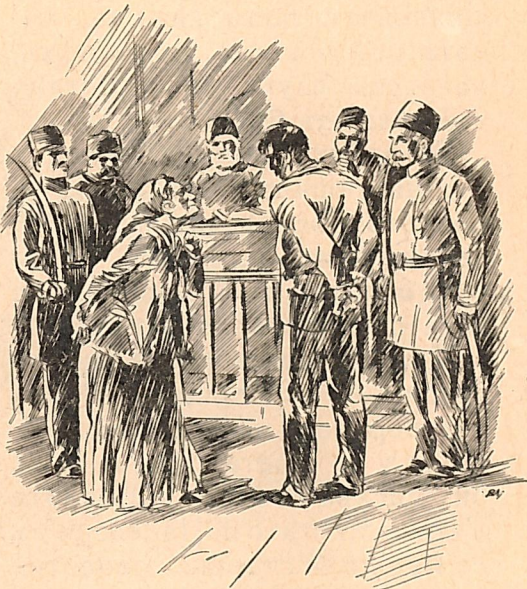
— Тия тука ще се издавятъ въ кръвта, която невинно пролѣха!

Едно заптие се опита да изпжди Цанковата майка. Но Цанко го отстрани, притисна майка си до юнашкитѣ си

гърди, цѣлуна я и бързо тръгна къмъ затвора.

*

На другия день, рано сутринта, Цанко Дюзтабановъ

тръгна къмъ бесилката спокоенъ, гордъ, величавъ, защото бѣ получилъ прошки и благословия отъ тази, която го обичаше и жалѣше най-много.

Змей Горанинъ

